

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 60/2014
04.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.В. због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. Кривичног закона Републике Србије, и др. одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Ј. из Н., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Крушевцу Кв. бр. 270/13 од 23.08.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2-2060/13 од 30.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Ј. из Н., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Крушевцу Кв. бр. 270/13 од 23.08.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2-2060/13 од 30.09.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Кв. бр. 270/13 од 23.08.2013. године, одбачен је захтев браниоца окривљеног Д.В. за понављање поступка примене амнестије окончаног правноснажним решењем Вишег суда у Крушевцу Кв бр. 63/13 од 19.02.2013. године.

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Кж2-2060/13 од 30.09.2013. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Д.В. изјављену против решења Вишег суда у Крушевцу Кв. бр. 270/13 од 23.08.2013.године.

Бранилац окривљеног Д.В., адвокат М.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости против решења Апелационог суда у Крагујевцу Кж2-2060/13 од

30.09.2013. године (а из навода и предлога изнетих у захтеву произилази да се исти односи и на првостепено решење Вишег суда у Крушевцу), због повреда одредаба раније важећег ЗКП из члана 407. став 1. тачка 3., члана 409. став 3. и члана 410. став 1. по којем је спроведен поступак по захтеву за понављање поступка, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом у целини укида решење Вишег суда у Крушевцу Кв.бр. 270/13 од 23.08.2013. године које је потврђено решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2-2060/13 од 30.09.2013. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адвоката М.Ј., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је Виши суд у Крушевцу повредио одредбу члана 409. став 3. ЗКП важећег у време одлучивања о захтеву за понављање кривичног поступка јер је у решавању о том захтеву учествовао судија Д.З. који је био и председник већа које је одбило захтев за примену амнестије и да је и Апелациони суд у Крагујевцу, заузимајући став да се у наведеној законској одредби не ради о императивној забрани и пропуштајући да провери да ли је постојала могућност, с обзиром на број судија у Вишем суду у Крушевцу, да у одлучивању не учествује судија Д.З., учинио исту повреду закона, а која је, према наводима захтева за заштиту законитости, разлог за подношење овог ванредног правног лека по основу повреде закона из члана 438. став 1. тачка 3. ЗКП.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се означена правноснажна решења побијају по основу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези са чланом 438. став 1. тачка 4. ЗКП (а не у вези са чланом 438. став 1. тачка 3. ЗКП како је очигледном грешком наведено у захтеву), нису основани.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика (01.10.2013.године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Одредбом члана 409. став 3. раније важећег ЗКП прописано је да, приликом решавања о захтеву за понављање кривичног поступка, у већу по могућности неће учествовати судија који је учествовао у доношењу пресуде у ранијем поступку.

Према одредбама члана 40. тачка 1. до 5. истог Законика, којима су прописане ситуације у којима се судија мора обавезно изузети од вршења судијске дужности у одређеном кривичном предмету, поред околности које се тичу учешћа судије у поступку у својству одређеног процесног субјекта или личног односа судије са појединим учесницима поступка, као разлог апсолутне забране вршења судијске дужности предвиђено је и учествовање судије у истом предмету у истражним радњама или у доношењу одлуке нижег суда или учествовање у истом суду у доношењу одлуке која се побија жалбом.

Према наведеном, одредбама процесног закона који је био на снази у време доношења побијаних решења, није прописано обавезно изузеће (искључење) судије од вршења судијске дужности у поступку по ванредном правном леку-захтеву за понављање поступка, због учествовања у истом предмету у доношењу одлуке у ранијем поступку, што правилно закључује и другостепени суд, већ је изричитом одредбом члана 409. став 3. раније важећег ЗКП дозвољена оцена у том случају могућности учешћа судије у поступку, што је у вези са природом овог ванредног правног лека који се подноси по основу нових чињеница и доказа који нису били предмет оцене у ранијем поступку. Стога, у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба поступка на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног (из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, односно битна повреда одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 2. раније важећег ЗКП), тим пре што је предмет ранијег поступка на који се односи захтев за понављање поступка одлучивање о захтеву за примену амнестије, а не мериторно одлучивање о оптужби за кривично дело.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као основ подношења захтева истакнуте су и повреде одредаба члана 407. став 1. тачка 3. и члана 410. став 1. раније важећег ЗКП, које се, према наводима захтева, састоје у погрешној оцени првостепеног и другостепеног суда да чињенице и докази на којима се заснива захтев за понављање поступка за примену амнестије, нису нове чињенице ни нови докази, јер су постојале и истицане у поступку који је правноснажно окончан и у коме је утврђено да нема места примени амнестије, а на основу које оцене је погрешно одбачен захтев браниоца окривљеног за понављање поступка примене амнестије.

Међутим, предњим наводима захтева указује се на повреде одредаба кривичног поступка, односно на разлоге који одредбом члана 485. став 4. ЗКП нису предвиђени као дозвољен законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В. у том делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.